

Mijn vader verdient een standbeeld

Chantal van Dusschoten vindt dat haar vader Wim een standbeeld verdient. Hij heeft haar geholpen haar droom in het transport mogelijk te maken en tegelijk veel vrijheid gegeven. Toch was ze hem anderhalf jaar geleden bijna kwijt.

■ Al van jongs af aan was het voor Chantal (21) duidelijk dat ze chauffeur zou worden. Op zaterdagen en tijdens vakanties reed ze het liefst met haar vader mee, die chauffeur is bij Mostert & Van de Weg in Nijkerkerveen. Wat dat betreft is ze heel anders dan haar broer, die niets heeft met vrachtwagens of transport. „Hij is een totaal ander persoon dan ik: hij haat trucks. Ik vind trucks geweldig en het hoogtepunt voor mij is elk jaar het Truckstar Festival. Daar ga ik al sinds mijn veertiende met de mensen van Truckersvereniging Nijkerkerveen naartoe. Het is een drama dat het ook dit jaar niet doorgaat.”

■ Ook meiden kunnen geweldige chauffeurs zijn: girlpower! Chantal is niet de enige die met de LF rijdt, maar als zij achter het stuur zit, hangen er roze gordijntjes achter de ruit.

■ Vader en dochter kijken met voldoening naar hun trucks, ergens in de polder bij Nijkerk.

Na de middelbare school koos Chantal voor de BBL-opleiding tot planner wegtransport. „Met opzet heb ik niet voor de opleiding voor chauffeur gekozen, omdat ik dacht dat ik altijd wel een opleiding tot chauffeur zou kunnen krijgen als ik eenmaal planner was”, vertelt ze. Dat was ook zo, want ze werd aangenomen bij een transportbedrijf in Bunschoten, dat haar financieel steunde bij het halen van het rijbewijs. Ze merkte echter dat het heel belangrijk is om naast plezier in het werk plezier te hebben in de sfeer van het bedrijf. „Ik had daar geen fijne tijd”, zegt ze. Daarom switchte ze naar een transportbedrijf in Nijkerk, dat haar zou helpen de opleiding planner wegtransport te halen. Het ging allemaal goed, tot er ineens een telefoontje kwam dat haar vader een hartinfarct had gehad. Wat de oorzaak van het hartinfarct is geweest, is niet duidelijk, maar zeker is volgens Wim (57) dat het CBR er een belangrijke rol in heeft gespeeld. „Ik had namelijk kort daarvoor van het CBR bericht gekregen dat mijn vrachtwagen-

Het CBR was onverbiddelijk: met Wims carrière als chauffeur was het gedaan

rijbewijs niet kon worden verlengd. De reden: het zicht in mijn ene oog was 0,2 procent minder dan de grens die het CBR hanteert. Wat ik ook deed, herkeuring, bezwaar maken, het CBR was onverbiddelijk. Met mijn carrière als chauffeur was het gedaan. Dat was een bittere pil, die heel veel stress opleverde.”

Hartinfarct

Vijf dagen na de definitieve brief van het CBR besloot Wims hart dat het te veel was. Hij werd met een infarct naar het ziekenhuis vervoerd, waar hij de eerste dagen in coma werd gehouden. Er kwamen allerlei complicaties bij en het zag er echt niet goed uit. „Precies in de periode dat mijn vader in coma in het ziekenhuis lag, kreeg ik van mijn werkgever bericht dat mijn jaarcontract niet werd verlengd”, vertelt Chantal. „Mijn wereld stortte in: de droom om chauffeur te worden lag in diggelen en ik zou ook mijn vader verliezen. We kregen zelfs een oproep van het ziekenhuis om afscheid te komen nemen. Ik was helemaal kapot.” Gelukkig bleek Wims hart sterker dan verwacht: hij overleefde het infarct en kreeg een pacemaker. Na tien weken in het ziekenhuis en een lange revalidatieperiode is hij er weer redelijk bovenop. Hij rijdt zelfs weer op de vrachtwagen, want na een oogoperatie is ook het zicht aan zijn oog verbeterd. Na anderhalf jaar zonder rijbewijs

mag hij weer de weg op. Bij Mostert & Van de Weg krijgt hij alle ruimte om rustig aan de slag te gaan. Chantal vindt het geweldig dat haar vader weer zijn lievelingswerk doet en ook weer een vaste auto zal krijgen. „Hij is mijn grote voorbeeld. Hij heeft mij in de opvoeding veel ruimte gegeven en volledig gesteund in de keuzes die ik heb gemaakt. Ik heb een geweldige band met hem.”

Koeriersbedrijf

En Chantal zelf? Die is meteen na de domper die ze kreeg bij het transportbedrijf in Nijkerk verder gaan zoeken. Na een paar maanden vond ze een vacature bij Spyder Koeriers en Transport in Voorthuizen en werd daar aangenomen. Het is een klein, snelgroeiend bedrijf met enthousiaste mensen. „Er heerst een geweldige sfeer en het is er altijd gezellig”, vertelt Chantal. „Mijn werk is reuze afwisselend: soms zit ik op kantoor om de planning te doen, soms ga ik met een Combo-

‘Ik vind het werk als chauffeur prachtig: lekker vrij zijn, van alles zien, allerlei mensen ontmoeten. Heerlijk’

■ Wim van Dusschoten zit achter het stuur van de DAF XF die voorheen zijn vaste auto was. Achter hem volgt Chantal met haar DAF LF.

bestelwagentje wat adressen langs, maar het grootste deel van de tijd zit ik achter het stuur van een DAF LF-bakwagen die vorig jaar is aangeschaft. Ik vind het werk als chauffeur prachtig: lekker vrij zijn, zelfstandig je route plannen, van alles zien, allerlei mensen ontmoeten. Heerlijk.” Door de drukte van het werk is Chantals hobby er een beetje bij ingeschoten: ze heeft de groene band in de vechtsport taekwondo en heeft zelfs meegedaan aan het Nederlands kampioenschap. Gelukkig heeft ze wel tijd voor haar vriend, die ook chauffeur is. Hij rijdt met levende dieren bij Mantrans. Eind dit jaar zal Spyder waarschijnlijk een extra truck aanschaffen. Of het een bakwagen wordt of een trekker-opleggercombinatie is nog niet zeker, evenmin wat voor merk en wat voor type het zal zijn. Wel is duidelijk wie de chauffeur zal worden. Chantal natuurlijk.

BERT MATEBOER